

[Poul Møller.]

ikke bedre, end at skatterne alligevel i disse 3½ år steg med godt 2 000 mill. kr. eller med mere end 100 000 kr. i timen; så meget steg skatteposten for det danske folk i den tid. I kraft af denne skattestigning, i kraft af stigningen i forbrugsafgifterne har staten i fjor haft et drifts- og anlægsoverskud på 890 mill. kr., i år et overskud på 1 200 mill. kr., og til næste år vil man formentlig få et overskud på drifts- og anlægsbudgettet på 1 700 mill. kr.

Nu ved jeg godt, at man ikke skal se på drifts- og anlægsbudgettet alene, man skal også se på udlåns- og afdragsforpligtelser og andre ting; vi må så se på kasseoverskuddet og nettooverskuddet. Det figurerer altid i den højtærede minister uden porteføljes forsvar for regeringens økonomiske politik, et forsvar, som altid har været særdeles ihærdigt, og som det bliver svært at undvære i fremtiden, hvis den højtærede minister uden portefølje træder ud af politik; ikke mindst for regeringen bliver det svært. Det er ikke, fordi vi har lagt så meget mærke til det her i folketinget, men ude omkring i pressen har vi ofte haft lejlighed til at nyde det, og det har tit mindet mig om et lille citat af Eliot, som jeg så i retsforbundets blad Vejen frem for nylig: han havde det som hanen, der troede, at solen stod op for at høre den gale!

Vi er mange, der mener, det kan være betænkeligt for vælgerne at give et tilsagn om, at denne skattepolitik og denne skattestigning skal fortsætte. Det er vel også således, at de betæneligheder, vi har haft nu gennem et par år, er ved at blive fællesgods herinde i det høje ting. Betænelighederne er ved at brede sig også i regeringspartierne. Man vedtager hovedbestyrelsesresolutioner og beslutninger om de skatteprogrammer, man kan tænke sig at gennemføre. Hvis der engang bliver mulighed for at gennemføre skattelettelse her i landet, så vil man gå efter den og den retningslinje, så vil man gennemføre proportional-skat, så vil man have direkte forbrugsskat, og hvad ved jeg; på søndag kommer måske socialdemokratiet med et nyt skatteprogram, som man vil realisere, hvis man får magt.

Betænelighederne over for regeringens politik har bredt sig til regeringens egne partier. Det er kedeligt, det først kommer nu.

Det er kedeligt, man ikke har været lydhør over for vore synspunkter, da vi fremlagde dem for to år siden og i sidste samling. Ja, det er selvfølgelig kedeligt, for så havde man kunnet få en skattereform, så havde vi i fællesskab kunnet vedtage den skattereform, som der var råd til. Så havde der været mulighed for at gennemføre en anden skattepolitik her i landet.

Det er bytteforholdet og råvarepriserne, der har givet os den valutariske forbedring; det er ikke statens overskud, for statens overskud har ført til øgede statsudgifter. Professor Parkinsons anden lov, som er udgivet på det socialdemokratiske forlag Fremad, siger, at udgifterne tilpasser sig indtægterne i den offentlige forvaltning, og at den stat, der har store indtægter, får større og større udgifter. Derfor kan vi også se, at vel er skatterne steget med 2 000 mill. kr., men udgifterne er samtidig steget med 1 600 mill. kr. Statsoverskud fører til øgede omkostninger. Statsoverskud ved skattestigninger, der tages fra privat opsparing, mindsker den private kapitaldannelse og medfører derfor et øget pres på offentlige udgifter til snart det ene og snart det andet erhverv. Skattestigningerne giver borgerne mindre at råde over, mindre frihed til selv at disponere over deres indtægter og mindre arbejdslyst, fordi skattestigningerne medfører, at det ikke kan betale sig at sætte al sin arbejdskraft ind, og statsoverskud fører til øgede statsgarantier og statsinvesteringer og statsforetag-somhed.

Knæsættes derfor denne politik af vælgerne, har vælgerne sagt ja til, at det er statsmagtens, det politiske flertals, opgave her i vort land at dirigere indtægterne og dirigere borgernes muligheder for at have rådighed over deres indtægter. Så har man sagt ja til, at staten ikke bare skal have penge til at bestride sine egne udgifter, men at staten også skal spare op for borgerne, foretage den opsparing, som borgerne selv skulle foretage; så har man sagt ja til mere statsregulering. Det er regeringens økonomiske politik, der har manifesteret sig i disse vældige overskud, som vi altså mener kan og bør nedsættes og efterhånden helt afvikles.

Men hvordan er det gået regeringen på andre områder? Det ærede medlem hr. Erik